

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Błażej Domagała
Protokolant:	Iwona Rogala

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) we W.

przeciwko A. C. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 lutego 2016 r. (...) Fundusz Inwestycyjny (...) we W. wniósł o zasądzenie od A. C. (1) kwoty 90.723,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Dnia 9 lutego 2017 r. wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględniono żądanie w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany A. C. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując je tak co do zasady, jak i wysokości, a także podnosząc m.in. zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. C. (1) i Bank (...) w W. zawarli umowę pożyczki gotówkowej w dniu 17.07.2009 r.

Dnia 14.07.2011 r. w/w Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), gdzie wskazano, że zadłużenie pożyczkobiorcy wynosi na dzień jego wystawienia 45.271,16 zł wraz z odsetkami umownymi, kwotę 4.124,56 tytułem odsetek umownych za opóźnienia w spłacie rat i 67 zł tytułem opłat za czynności windykacyjne. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 28.10.2011 r. powyżej wskazanemu tytułowi egzekucyjnemu nadano klauzulę wykonalności do kwoty 98.000 zł.

Na podstawie tego tytułu wykonawczego wierzyciel (bank) skierował wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli P. B.. Organ egzekucyjny postanowieniem z dnia 09.12.2013 r. umorzył postępowanie wobec bezskuteczności egzekucji.

Powodowy Fundusz i Bank (...) S.A. dnia 26.11.2014 r. zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, która obejmowała wierzytelności banku z różnych tytułów (określone „portfelem wierzytelności”). Przeniesienie wierzytelności miało nastąpić z dniem uiszczenia przez nabywcę ceny, której ustalenie określono w umowie na dzień poprzedzający dzień przeniesienia, zaś załącznikiem do umowy był ich wykaz. Fundusz odnotował w swoich księgach rachunkowych

przysługującą mu na dzień 02.02.2016 r. wierzytelność wobec A. C. (1) w kwocie 90.723,90 zł, w tym należność główna 45.271,16 zł i odsetki 45.452,74 zł.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów przedstawionych przez strony, które w zakresie powołanych powyżej okoliczności nie budziły wątpliwości: dołączone do pozwu (wyciąg, umowa z załącznikiem, zawiadomienie, wyciąg z rejestru funduszy – k. 10-21) oraz do pisma powoda z dnia 13.06.2017 r. (umowa pożyczki, bankowy tytuł egzekucyjny, postanowienie, wniosek egzekucyjny, postanowienie Komornika, zawiadomienie – k. 80-90). Brak było dowodów, którym odmówiono wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie podstawę rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 720 i nast. k.c. w zw. z przepisami ustawy prawo bankowe (art. 78), a to stosownie do twierdzeń powoda o łączącej zbywcę wierzytelności i pozwanego umowie pożyczki gotówkowej. Powód dla udowodnienia roszczenia przedstawił dokumenty prywatne – umowę, bankowy tytuł egzekucyjny, dokumenty dotyczące postępowania egzekucyjnego i wyciąg z ksiąg funduszu. Oceniając zgromadzony materiał, nie dawał on podstawy do uwzględnienia powództwa, zgodnie z żądaniem pozwu.

Przedłożone przez powoda dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że osoby pod nimi podpisane złożyły oświadczenie woli w nich zawarte, nie dowodziły jednak dalej idących okoliczności.

Istotnym w niniejszej sprawie było to, że pozwany zakwestionował zasadność powództwa zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. A. C. (1) pośród wielu zarzutów wskazywał na niewykazanie istnienia wierzytelności, kwestionował skuteczność jej przelewu, podniósł również zarzut przedawnienia.

Za skuteczny należało uznać zarzut przedawnienia. Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29.06.2016 r., III CZP 29/16, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). W uzasadnieniu uchwały powołano w pełni przekonujące poglądy za jej wyrażeniem, nie ma potrzeby ich powtarzania. Uwzględniając, że nie przedstawiono żadnego dowodu wymagalności dochodzonej kwoty (np. wypowiedzenia umowy), za jej dzień można było przyjąć najpóźniej datę wystawienia bte, tj. 14.07.2011 r. Wobec tego, że nabywca wierzytelności nie mógł powołać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem egzekucji przez bank, jego termin upłynął po trzech latach, zgodnie z art. 118 zd. 2 k.c., a więc z 14.07.2014 r. Pozew w niniejszej sprawie wpłynął dnia 18.02.2016 r., a więc po upływie terminu przedawnienia, wobec tego nie przerwał jego biegu. W związku z tym stosownie do art. 117 § 2 k.c. pozwany mógł uchylić się od zaspokojenia wierzytelności i powództwo podlegało oddaleniu.

Niezależnie od powyższego powód nie sprostął ciężarowi dowodu. Mając na uwadze art. 6 k.c., to Fundusz powinien udowodnić zasadność dochodzonego roszczenia, czemu nie sprostano. W niniejszej sprawie zastosowanie znajdowały - w odniesieniu do dokumentów bankowych - przepisy Prawa bankowego dotyczące ich mocy dowodowej w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Zgodnie zaś z art. 95 ust. 1a tej ustawy, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku nie mają mocy dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg z ksiąg bankowych stanowił jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a więc dowodził wyłącznie tego, że osoby, które go podpisały złożyły zawarte w nim oświadczenie. Prawdziwość takiego dokumentu, niezależnie od tego, że zaprzeczał jej pozwany, powinna - stosownie do art. 253 zd. 2 k.p.c. - udowodnić strona powodowa. Takie same zasady należy odnieść do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, a to ze względu na art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych (...) w brzmieniu obowiązującym od 20.07.2013 r.

Sąd nie kwestionuje możliwości wykazania wysokości zobowiązań dokumentami prywatnymi, które niewątpliwie również stanowią przedmiot dowodu w postępowaniu cywilnym. Jednakże, wobec zarzutów pozwanego i przedstawionych okoliczności faktycznych, zgromadzone dowody nie mogły stanowić podstawy do poczynienia

ustaleń, że zobowiązanie pozwanego jest wymagalne, a także czy wysokość ewentualnie należnego od niego świadczenia została prawidłowo określona.

Mając na uwadze przedstawiony rozkład ciężaru dowodu nie można było uznać, że dokumenty przedstawione przez powoda stanowiły wystarczający dowód należnego od pozwanego świadczenia. Brak było dokumentów, które pozwalałyby na ustalenie, w jaki sposób określono wysokość należnej od pozwanego kwoty. Nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że umowa została wypowiedziana, a więc, że wymagalna stała się cała objęta nią kwota i z jaką datą, co dawałoby podstawę do obliczania odsetek od takiej sumy. Brak było jakichkolwiek dokumentów wykazujących stopę oprocentowania w trakcie umowy, sposób jej ustalenia, uwzględniając zmienny charakter oprocentowania. Tego rodzaju okoliczności nie były nadmiernie skomplikowane do wykazania, uwzględniając charakter działalności Funduszu i mające go łączyć z bankiem zobowiązanie skutkujące cesją.

Wobec zakwestionowania przez A. C. (1) wysokości dochodzonej kwoty, powód powinien – stosownie do powołanych zasad dowodzenia – przedstawić sposób jej obliczenia, czego nie uczyniono. Sąd nie miał w związku z tym jakichkolwiek możliwości weryfikacji świadczenia, jakie stosownie do twierdzeń strony powodowej powinien spełnić na jej rzecz pozwany. Nie stanowił skutecznego dowodu istotnych okoliczności wyciąg z ksiąg bankowych, czy z ksiąg funduszu, gdyż stanowiły one wyłącznie specyficzne oświadczenia, składane przez te podmioty na podstawie ich ksiąg rachunkowych. Z powyższych względów powództwo nie mogło być uwzględnione i podlegało oddaleniu.

Pozwany kwestionował także skuteczność przelewu. W tym zakresie powód również nie sprostął ciężarowi dowodzenia. Do pozwu dołączono umowę, która uzależniała przeniesienie wierzytelności na nabywcę - skuteczność tej czynności - od zapłaty ceny, ustalonej w niej w specyficzny sposób. Brak było jakiegokolwiek dowodu na to, że taka cena została zapłacona, a więc, że doszło – stosownie do treści zobowiązania – do przeniesienia własności wierzytelności. Dowodem na to, że umowa pomiędzy stronami przelewu obejmowała również dług pozwanego wobec banku miał być wydruk, który nie stanowił nawet dokumentu prywatnego, nie wiadomo kto go sporządził i na jakiej podstawie oraz kiedy i gdzie został wygenerowany. Także składane do akt zawiadomienia o przelewie wierzytelności budziły wątpliwości co do skutecznej cesji – z uwagi na zarzuty pozwanego – gdyż nie dołączono żadnych dowodów ich doręczenia. W związku z tym powód nie udowodnił również skutecznego nabycia wierzytelności przeciwko A. C. (1).

Powyższe również musiało prowadzić do oddalenia powództwa, jako nieudowodnionego, przy uwzględnieniu art. 720 k.c. i art. 6 k.c.

Mając na uwadze przedstawione wywody i wnioski, orzeczono jak w sentencji wyroku.